

PETER F.

HAMILTON
MANHATTAN
NARUBY

PLANETA9 | PŘEKLAD MARTIN KRÁLOVEC

Peter F. Hamilton

MANHATTAN NARUBY

Příběh ze světa **Ságy Společenství**,
sbírka povídek Manhattan naruby

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Manhattan in Reverse
MacMillan, Londýn, 2011
Copyright © Peter F. Hamilton, 2011
Czech edition © Martin Královec - Planeta9, 2021
Translation © Martin Královec, 2021
ISBN 978-80-88321-70-5 (e-pub)
ISBN 978-80-88321-69-9 (mobi)
ISBN 978-80-88321-71-2 (pdf)

Manhattan naruby

Bylo pět dní po Velikonocích a Paříž se vyhřívala v paprscích neobvykle žhnoucího slunce. Paula Myo, zástupkyně ředitele Mezihvězdného direktoriátu závažných zločinů, si nasadila sluneční brýle, hned jak se vynořila z mramorové chodby Justičního paláce. Její ochranka se protlačila skrz unisférové novináře shluknuté na širokém kamenném schodišti. Výkřiky jednotlivých otázek se slily do nesrozumitelného vlnobití hluku. I kdyby chtěla rozsudek okomentovat, nikdo by ji neslyšel. Vždy ji fascinovalo, jak jsou novináři naivní, jako by snad některý z nich mohl za takových okolností získat exkluzivitu.

Početný dav protestujících, křičících a provokujících z druhé strany kordonu, vytyčeného na širokém bulváru četníky, by její pohled na věc stejně neocenil. Pevně se drželi velikonočního schématu. Zářící holografické transparenty se dožadovaly: OKAMŽITĚ OSCARA OŽIVTE. SVOBODU MUČEDNÍKOVI. OSCAR ZEMŘEL ZA NÁS, SPASTE HO ZA NAŠE HŘÍCHY.

Její zástupce Hoshe Finn stál pod schody vedle služební černé limuzíny Citroën. „Blahopřeji, šéfko,“ zamumlal, zatímco se pro ni otevíraly neprůhledné dveře z malmetalu.

Paula se naposled podívala na vzteklé tváře protestujících, dštící proti ní zlobu. Na to nebyla na rozdíl od projevů nelibosti a přehrše předsudků zvyklá. Byla člověk z Huxleyho útočiště, jinak známého jako Úl, a musela ve Velkém Společenství tuhle nechvalnou proslulost přijmout. Jako všichni obyvatelé Úlu byla geneticky upravená, aby vynikala ve svém oboru, což byla v jejím případě práce u policie, profese, která po úspěšném vyřešení případu obvykle přinášela příznivé ohlasy.

Tohle nebyla ta chvíle.

Dlouhý Citroën hladce zatočil na Champs-Élysées a zamířil k náměstí Svornosti.

„Víš, dokonce i já si říkám, jestli jsem se rozhodla správně,“ poznamenala Paula tiše.

„Pochyboval jsem,“ řekl Hoshe, „dokud jste nepředvedla pozůstalé, abychom se připravili na soud. Měla jste pravdu, když jste říkala, že síla zločinu časem nezeslábne. Jejich děti jsou stále mrtvé, skutečnou smrtí, ne jen pouhou ztrátou těla.“

„Asi jo,“ řekla Paula. Pochybnosti ji zneklidňovaly. Tohle neměla vůbec pociťovat, ne se svým psychoneurálním profilováním. Všechno mělo být jasné jako křišťál, bez poskvrněk malých emocionálních rozrušení. *Genetici, kteří mě navrhli, zřejmě nevěděli o sekvenování DNA zdaleka tolik, kolik si mysleli, že vědí.*

O deset minut později zajeli do moderní podzemní garáže, vyhloubené pod starobylou pěti-poschoďovou budovou, sídla pařížské kanceláře direktoriátu. Zavřela se za nimi bezpečnostní vrata. Neobávala se, že by ji někdo skutečně fyzicky napadl; přestože lidí uprchlých ze světů ztracených ve válce s Hvězdoplavcem bylo i jedenáct měsíců po válce hrozivé množství. Bezdomovců a lidí bez jakéhokoliv majetku bylo příliš mnoho, navzdory upřímným snahám radnic umístit lidi v rámci startovacích projektů na nové světy.

Výtah je dovezl do open space kanceláře na pátém podlaží, kterou měla na povel. Celý tým seděl u stolů, což bylo dost neobvyklé. Vrhali na ni ustrašené pohledy, jako by všichni byli v tom samém průšvih.

Alic Hogan se postavil. „Omlouvám se, šéfko,“ řekl. „Neměl domluvenou schůzku, ale nemohli jsme ho odmítnout...“ Alic ztichl a zaraženě se podíval směrem k Paulině kanceláři.

Dveře byly pootevřené a bylo vidět, že někdo sedí u stolu.

Paula vstoupila, zavřela za sebou a cítila jisté uspokojení. Ve Společenství nebylo mnoho lidí, kteří by mohli přijít do budovy direktoriátu bez pozvání, natož až nahoru do pátého podlaží. A ještě méně bylo těch, kteří by o to stáli. Zredukovala kandidáty na seznam tří jmen. Wilson Kime byl na druhém místě.

„Admirále,“ řekla opatrně.

Wilson vstal a zdvořile jí potřásl rukou. Ostatně byl více než tři a půl století starý, se způsoby dob dávno minulých; neočekávala, že by na ni vztekle vyjel. „Tak je to pravda,“ pronesl smutně. „Vždycky vyhrajete.“

„Snažím se,“ odvětila, naštvaná, jak defenzivně to znělo. Byla tím, čím byla, proč by se za to měla omlouvat? „Ale vaši právníci byli dobří.“

„Nejlepší, kteří se dají zaplatit. Ale vy jste s nimi pěkně zametla, Paulo.“

„Děkuji.“

„To nebyl úplně kompliment. Oscar Monroe se obětoval, aby zachránil lidstvo před genocidou. To pro vás nic neznamená?“

„Znamená. Ale nespojuje to s tím, jak vykonávám svoji práci. Nemohu se tím nechat ovlivnit.“

„Ježíši,“ zamumlal Wilson.

„Zachránila jsem jeho paměťový článek,“ připomněla Paula starému válečnému hrdinovi. Nerozebírala, jak riskantní to bylo. Kimovy oběti v rozhodující bitvě s Hvězdoplavcem byly o několik řádů výš.

Miliony lidí utrpěly během konfliktu na napadených a zničených světech ztrátu těla. Kliniky po celém Společenství byly zahlceny množstvím lidí podstupujících oživovací procedury, během kterých se do jejich zrychleně pěstovaných klonů integrovaly vzpomínky z původních těl. I přes to by se v nich našlo místo pro jednoho z největších hrdinů lidstva. Oscarova osobnost v paměťovém článku vyjmutém z rozdrčeného těla byla netknutá, potřebovala jen tělo, které by oživila.

Ona se místo toho rozhodla postavit ho před soud kvůli jeho předešlým zločinům, konkrétně kvůli teroristickému útoku na abadanském nádraží před desítkami let, při kterém zahynuly desítky nevinných obětí. Obhajoba se snažila dokázat, že mladý Oscar byl indoktrinován extremisty a že osobní vlak nebyl skutečným cílem. Wilsonem najatý právník byl dobrý, a ještě předkládal žádosti o milost od uznávaných osobností, Wilsona nevyjímaje. Ale Paula si případ připravila stejně zdatně. Čas nijak nezmenší závažnost zločinů, tvrdila a přidala výpovědi obětí, rodičů dětí zabitých na Abadanu, jež byly příliš mladé, než aby měly paměťové implantáty. Neztratily tělo, ale skutečně zemřely.

Porota shledala Oscara vinným v poměru tři ku dvěma. Byl odsouzen k jednomu tisíci a stu letům pozastavení života. Protože byl momentálně bez těla, porota rozhodla, že nebude oživen, dokud si trest neodpyká. Takový rozsudek se obhajoba rozhodla zpochybnit, ale pro Paulu už byl případ uzavřen.

„Doufám, že jste nepřišel žádat o osobní laskavost,“ řekla Wilsonovi. „Víte, že to nemohu udělat.“

„Vím,“ odpověděl.

„Jak budete pokračovat? Požádáte prezidentku o milost a odpuštění? Říkám si, že politické páky máte.“

„Něco takového. Dostanu ho zpátky, Paulo. Nenechám ho čelit osudu, který jste mu přichystala.“

„Rozhodl soud. To je potíže tohoto případu, každý si myslí, že je osobní. Ale takhle já nepracuji.“

„Jak jste už řekla.“

„Co tedy chcete?“

„Přišel jsem požádat o laskavost.“

„Aha!“ vyštěkla a posadila se za stůl.

Wilson se na ni nepatrně usmál. „Podívejte, potřebujete pauzu. My všichni, po tom, čím jsme prošli na Vzdálené.“

„Já už jsem v pořádku, díky.“

„Kdykoli se objevíte, polovina lidstva kvůli vám skřípe zuby opovržením a vztekem. Z politického hlediska byste se teď měla držet při zemi. Možná dělat chvíli něco jiného.“

Paula už otevírala ústa, aby k tomu řekla své.

„Ano!“ nečekal na ni Kime. „Vím, že nemáte nic jiného než svoji práci, že vás tak stvořili. A proto jsem tady. Vzpomínáte si na Michelle Douvoirovou?“

„Ne.“

„Jedna z dcer Jeana Douvoira. Žila na Sligu, když na planetu zaútočila flotila Dokonalých. Měla štěstí, že vyvázla.“

„Chápu. Hoshe tam byl taky. Říkal, že to bylo drsné.“

„Nestála o žádné zvláštní zacházení, přestože Bůh ví, že mohla dostat zámeček, v kterémkoli městě na Zemi by si vzpomněla. Aspoň to jsme jí z úcty k jejímu otci dlužili. Ale ujistil jsem se, aby se dostala na Menard, jednu z planet fáze tři, kterou rychle rozvíjí společnost Farndale. Všechno zrychlilo, když bylo třeba po válce umístit uprchlíky ze Ztracených 23. Je to poměrně slušné místo, bez pořádného průmyslu samozřejmě, ale je to místo, kde může začít.“

„To ráda slyším. A proč jste s tím za mnou přišel?“

Wilson Kime se lehce ušklíbl. „Na Menardu se schyluje k potížím. Možná jsou to trochu silná slova, ale je to zvláštní. A nabalují se na to další problémy. Michelle mi kvůli tomu volala.“

„K jakým potížím?“ Paula přikázala e-správci, ať jí vyvolá základní informace o Menardu. V jejím virtuálním zorném poli běžela data o planetě, na nekonečno zaostřená neonová grafika Wilsona částečně zakrývala.

„Michelle žije v Lydianu, městě na kontinentu Jevahal.“

Mapový obrázek se v Paulině virtuálním zobrazení přesunul, ukazoval teď druhý největší kontinent, jehož nejsevernější výběžek čněl nad poloostrovem jako koruna. Po zemi se hemžily různorodé barevné symboly, označující místa, na kterých pracuje korporace Farndale. „Orná půda,“ povšimla si Paula.

„Kvalitní půda, vydatné srážky, teplé podnebí, minimum škodlivých půdních mikrobů; je to dokonalé místo pro zemědělství. A pokud má planeta ubytovat slušnou část uprchlíků ze Ztracených 23, musí jim být schopná nabídnout jídlo. Zemědělství je naše priorita. Potřebujeme zorat tolik těchto otevřených planin, kolik jen bude možné.“

Paula se na něj kriticky podívala, zatímco jí virtuální zobrazení bledlo do odstínů šedé. „Nezkoušeli jsme kdysi něco takového v povodí Amazonky? Komise pro životní prostředí tam dodnes pokračuje v rekultivaci.“

„Tohle je nouzová situace, Paulo. Musíme obyvatele ze Ztracených 23 ubytovat hned, a ti z Druhých 47 nemohou být drženi v dočasné smyčce navždy. Vybudování náhradních světů ochromí naše hospodářství na desetiletí. Občas to musíme vzít zkratkou.“

„Občas?“

Podrážděně se na ni podíval. „Nechci se s vámi hádat o firemní politice. Jedná se o něco úplně jiného. Původní obyvatelé Jevahalu útočí na usedlosti. Celý projekt osídlení se v okolí Lydianu zasekává. Nemůže to takhle pokračovat, a už vůbec se to nemůže rozšířit po celém kontinentu.“

Paula zaváhala. „Původní obyvatelé? Myslíte první osadníky?“

Wilson se dlouze nadechl, evidentně nesvůj. „Ne, Paulo, mám na mysli domorodý život.“

„Mimozemšťané?“ zeptala se šokovaně. „Jsou tam inteligentní bytosti? Wilson, co jste provedli?“

„Nic,“ řekl rychle. „Mluvíme o zvířatech, jmenují se onidi. Představte si tlusté klokany na pavoučích nohách a nebudete daleko od pravdy.“

Její e-správce už vyhledával v malé xenobiologické encyklopedii na unisféře data o onidech. Obrázek celkem odpovídal Wilsonově popisu, pokud byste ho ještě doplnili o tmavofialovou srst. „Váš xenobiologický tým je vyhodnotil jako neinteligentní,“ předčítala. „Nespěchali trošičku? Měli otevřít planetu pro uprchlíky ze Ztracených 23. Správná rada Farndale na ně tlačila.“

„Ne. V žádném případě. Zkontrolujte si data. Osídlení Menardu bylo povoleno, ještě než začala válka s Hvězdoplavcem. Je to legitimní posudek xenobiologického týmu, samozřejmě nezávislého, přesně jak to má být.“

Paula po něm střelila podezřívavým pohledem. Věděla, jak nestranné bývají posudky, když se do věci vloží velká firma jako Farndale. Množství peněz investovaných do otevření planety je fenomenální. Není moc věcí, které by mohly zvrátit proces certifikace na planetu vhodnou pro lidi, když už proces jednou začne. Rozhodně mezi ně nepatří nezávislý vědecký tým s bláhovým smyslem pro morálku.

„Paulo, věřte mi. Farndale ničím nemanipuloval. Ta klasifikace proběhla nezávisle.“

„Dobrá, co se tedy stalo?“

„To je otázka za milion. Začalo to před třemi týdny, když onidi napadli jednu z lydianských odlehklých usedlostí. A je to čím dál tím vážnější. Tlupy onidů útočí na každého, na koho narazí. Nikdo nevychází z města. Náš místní guvernér žádá správní radu Farndale o ozbrojenou jednotku s dostatečnou palebnou silou na vyhlazení všech onidských stád v oblasti. A každý den žádá hlasitěji. Zatím držíme média stranou, ale to nevydrží...“ Nešťastně se na ni podíval. „Prošli jsme válkou, která málem skončila genocidou. Zabránili jsme jí my, Paulo, vy a já. Sehráli jsme své úlohy. Kdo jiný než my by měl vědět, že se taková situace nesmí nikdy opakovat?“

„A co s tím mám sakra dělat já?“ vykřikla. „Není to zrovna zločin v běžném smyslu. Někdo zvorál klasifikaci. Budete se muset z Menardu stáhnout.“

„Ale proč teď?“ zeptal se Wilson. „Lidi tam jsou už skoro deset let; napřed vědecké skupiny provádějící průzkum, pak přípravné stavební čtyři budující infrastrukturu. Onidi si nás ani nevšimli.“

„Možná zareagovali, až když nás tam bylo víc?“ střelila Paula od boku. „To se stává na dobytých územích vždycky, místní nakonec zjistí, jakou hrozbou jsou nově příchozí, a začnou bojovat.“

„Jak by mohli vědět, kolik nás je? Jak by mohli vědět, že se šíříme po všech kontinentech? Jsou to zvířata, nemají žádné spojení. Žijí v izolovaných stádech.“

Paula mávla rukou, aby poukázala na marnost rozhovoru. „Jak to mám vědět? Nejsem xenobioložka.“

„Ne,“ řekl Wilson mile. „Ale umíte řešit záhady.“

„Ale prosím vás!“

„Musíte uznat, že je to fascinující, téměř paradoxní.“

„Připouštím, že je to poměrně zajímavé. Teoreticky. Domnívám se, že řešení spočívá v původní klasifikaci. Každopádně je to jedno. Není to problém direktoriátu, alespoň dokud nevyhovíte guvernérovým prosbám. Pokud se tak stane, nařídím velmi zevrubné vyšetřování.“

„A to nechce nikdo. A pokud osobně uzavřete novou planetu pro osídlování, obzvlášť v téhle době, vaše už tak mizerná popularita spadne na nulu a pak se zřítí z útesu.“

„Nedělám to kvůli popularitě.“

„Ne, ale sama dobře víte, že abyste mohla pořádně pracovat na případech vaší úrovně, potřebujete politický vliv. Zasadila jste se o rozsudek proti Oscarovi a to vás připravilo o reputaci, kterou jste si vydobyla za války. Tímto případem ji můžete získat zpět.“

„Není to případ.“

„Ale nechte toho, Paulo. Bůh ví, že se vám za poslední století nasbíralo dost nevybrané dovolené. Můžete se věnovat čemukoli, co vzbudí vaši zvědavost. Mohl bych vás jmenovat na jakoukoli pozici ve Farndale, kterou byste chtěla. Poradce lydianského guvernéra, například.“

„To nemyslíte vážně.“

„Je to užitečné. Je to logické. Je to jiné. A pomůžete mnoha lidem, vlastně hned dvěma druhům. Divím se, že vůbec váháte.“

Chtěla mu říct proč, ale vlastně ji nic smysluplného nenapadlo. Nejhorší bylo, že ji to skutečně zajímalo. Přes všechny své nedostatky byl Wilson Kime čestný muž. Pokud by si myslel (nebo věděl), že to xenobiologický tým zvrta, nebyl by tu. „Nemůžu si dovolit víc než pár dní,“ řekla slabě.

„Víc nebudete potřebovat,“ odvětil Wilson s úsměvem.

*

Hned ráno Paula nastoupila na vlak transpozemského okruhu, mířící spojovací červí dírou z Paříže do Madridu a z něj do Londýna, New Yorku a do Tallahassee. Tam chytla spoj na Los Vada, průmyslový svět vlastněný výlučně Farndale, který sloužil jako výrobní a finanční základna. Celkem jí to trvalo čtyřicet dva minut, což nebylo špatné, vzhledem k vyhlášeným zpožděním okružních vlaků.

Přijela chvilku po půlnoci losvadaského času. Místní stanice KKP byla obrovskou křižovatkou více než padesáti světů druhé a třetí fáze; objem peněz protékajících stanicí byl fenomenální, přinášený více než tisícem nákladních a osobních vlaků za hodinu. S návalem cestujících se vypořádávalo pět odbavovacích hal, dvě byly určené jen pro pasažéry příjezdějící a odjíždějící na nebo z Los Vada, zbývající pro přestupní vlaky. Paula vystoupila v hale čtyři a přestoupila do malé přepravní kapsle, která ji vzala do haly pět, obsluhující vlaky na planetu fáze tři.

Její vlak odjížděl z nástupiště 49H. Osm velkých vagonů přeplněných rodinami uprchlíků, lidmi, kteří museli opustit svoji planetu poté, co útok Dokonalých zničil biosféru vně městských silových polí. Od té doby žili buď u svých ochotných příbuzných, nebo museli strpět spartánské ubytování ve vládních záchranných centrech. Až během několika posledních měsíců začala vláda Společenství získávat nad věcí kontrolu a urychlovala otevírání planet třetí fáze, které byly v okamžiku vypuknutí války teprve v přípravném stadiu.

Vlak se šinul přes potemnělé nádraží ven z obrovských hal a pomalu zrychloval směrem k vzdálenému útesu z přístrojů generujících červí díry. Více než polovina kruhových trhlin v mezihvězdném prostoru ústila na osvětlené kontinenty svých příslušných světů a ty zářily do losvadaské bezměsíčné noci ohromující škálou hvězdných spekter. Menard se blížil standardní sluneční bílé, ačkoli v hustých paprscích světla, ke kterým se stáčely koleje, byl jemný náznak fialové. Přiřadili se za dlouhý nákladní vlak, jehož plošinové vozy převážely velké civilní inženýrské boty a konstrukční stroje, spolu se systémy pro infrastrukturu, vše nezbytně nutné k pokrytí potřeb planety, jejíž populace se rozrůstá o třicet tisíc obyvatel denně, s plánovaným nárůstem na padesát během čtyř měsíců. Podle Paulina e-správce se vlaky valí skrz se sotva minutovými intervaly. *To je pořádný provoz*, pomyslela si. Po zpáteční koleji se hnaly prázdné nákladní vlaky.

A byli na druhé straně. Tlaková stěna ji zašimrala na kůži jako přízračná přeháňka a pak už skrz okna vagonu pražilo spalující slunce. Po rozlehlé otevřené krajině, kterou tak opěvoval Wilson, nebylo ani stopy. Místo toho se po celé dvě míle mezi červí dírou a stanicí táhlo nákladové nádraží, se stohy kontejnerů vytvářejícími po obou stranách téměř neprodyšnou zeď. Byly malým městem svého druhu, s kolejemi rozdělenými ulicemi, po kterých se ve dne v noci posouvaly staré a velké fúzní lokomotivy. Obrovské nakladače jezdily na osmipatrových nohách nad neustále se měnícími náklady a malmetalovými chapadly sahaly po jednotlivých kontejnerech, vytahovaly je ze stohů a přemísťovaly na flotilu vlaků jedoucích na druhou stranu.

Planetární stanice KKP byla o dost jednodušší než normálně, sestávala jen z pěti nástupišť – prefabrikovaných a krytých tónovanou kupolí z polyfólie, naprosto neúčinné proti rovníkovému slunci.

Na peroně na ni čekal Gary Main. Angličan ve čtvrtém životě, pět let po omlazení, s pavučinou fialových a žlutých organických tetovaných obvodů na tvářích, který se představil jako poradce prezidenta planety.

„Wilson Kíme mě k vám přidělil na celý váš pobyt,“ snažil se překřičet hluk davu proudícího z nástupiště k místním spojům. Taková byla farndaleská politika, jednoduše rozmístit nově příchozí na jejich místa, hned jak přijedou. Nikdo nestojí o hromadu nezaměstnaných zevlujících v hlavním městě.

„Díky,“ zakřičela Paula na oplátku. „Jak se dostanu až do Jevahalu?“

„Čeká na vás letadlo.“

Pár lidí z okolního davu se zahledělo směrem k nim. Někteří museli Paulu poznat, soudě podle zamračených výrazů. Nebo to mohlo být tím, že jí záviděli její dopravní prostředek. Všichni stráví ještě měsíc ve vlacích, lodích a autobusech, než se dostanou na svůj slíbený kousek drsné divočiny.

*

Wilson nechal na jediné městské letiště přistavit desetimístný firemní nadzvukový tryskáč. Paula se musela usmát. Skutečně dával její misi nejvyšší prioritu. Letová rychlost byla mach osm a let díky tomu trval jen dvě hodiny. Paula je strávila prohlížením zpráv, které o onidech vypracoval xenobiologický tým. Po hodině pročítání musela neochotně uznat, že závěr původní zprávy byl správný – v rámci dostupných dat. Onidi nevykazovali žádné znaky rozvinuté inteligence. Byli prostým stádním druhem, prohánějícím se po planinách a lesích Jevahalu. Každé stádo mělo vlastní teritorium a urputně si je chránilo. Nevyráběli ani nejjednodušší nástroje, ani nevyvinuli žádnou formu řeči. Jejich jedinou formou dorozumívání bylo několik variant troubení, kterými se vzájemně upozorňovali na nebezpečí. Nicméně pohřbívali své mrtvé. Každé stádo mělo někde stranou oblast vyhrazenou pro hroby. Nebyly zrovna úhledné, šlo jen o díry vyhrabané v půdě. Tým však zaznamenal, jak táhnou mrtvá těla přes velké vzdálenosti, z místa úmrtí až na pohřebiště stáda. Spekulovalo se o skupinové identity a základním společenském uvědomění. Ve prospěch těchto hypotéz svědčily obětiny. Každý onid byl pohřben s totemem: kamenem nebo větvičkou. Byly neopracované a bez rytin, ale onidi je vhazovali do hrobů, ještě než těla zahrnuli. Podle metodologie Společenství to jako důkaz probouzejícího sebeuvědomění nestačilo.

Paula měla příliš málo informací, než aby si mohla udělat vlastní úsudek, ale klonila se k názoru, že se jedná o projev kmenové soudržnosti, jak uváděl doslov práce. Ten tvrdil, že obětiny jsou projevem čistě instinktivního chování, jako třeba vyznačování území močením na stromy.

Tryskáč přistál na travnatém letišti na okraji Lydianu. Město stálo teprve pět měsíců a celá jeho historie se dala odečíst z letokruhů výstavby. Farndale situovalo všechny budovy podél hlavní silnice z enzymy vázaného betonu, přímé jako laserový paprsek a vedoucí až zpátky k přístavu na pobřeží. Po vybudování hlavní silnice pokračovaly obrovské stavební stroje v pokládání lydiánské sítě soustředných ulic. Stříbřité domy rostly v dlouhých zakřivených blocích jako houby po dešti; bungalovy, jejichž střechy a stěny byly pečlivě uloženy v obřích kontejnerech, aby pak mohly být sestaveny za použití minimálního množství botů. Velké obecní budovy byly rovněž modulární a zaklesnuty jedna do druhé se roztahovaly po zemi. Žádná neměla víc než jedno patro. Proč se tím taky obtěžovat? Půda je skoro zadarmo a výstavba do výšky přináší náklady.

Důvod existence Lydianu, stejně jako stovek dalších měst bujících po celém Jevahalu, byla funkce dopravního a obchodního centra pro nové usedlíky, zaměstnané přeměnou plání na ornou půdu. Do již postaveného prefabrikovaného nádraží bude ze západu brzy přivedena železnice; dráha je už jen tři sta kilometrů daleko a blíží se rychlostí dva kilometry za den. S ní přijde zcela nová úroveň prosperity. Betonové základy obilných sil už byly položeny a kruhové nosníky ze železa naznačovaly, jak bude po následující desetiletí vypadat dominanta městského obzoru.

Jako menší verze hlavního města musí být schopno přijmout plné autobusy příchozích osadníků a přesměrovat je na nekonečné pláne, kde budou moci začít nový život. Paula si při svém nadzvukovém příletu všimla několika silnic vybíhajících z Lydianu, jednoduché pavučiny z betonu, postupně se měnící na úzké prašné cesty. Nezaznamenala na nich moc provozu.

Místní pobočka Farndale jí na cestu do města poskytla land rover série 12. Guvernér Charan čekal ve své oblastní administrativní budově, největší stavbě v Lydianu.

„Se vši úctou, vyšetřovatelko,“ začal, „nečekal jsem, že mi seshora pošlou zrovna vás.“

„A rozhodně jste to ani nechtěl,“ dokončila za něj.

Charan výmluvně zakroutil hlavou. Byl jedním z výše postavených farmdaleských manažerů; dva roky po omlazení vypadal jako zdravý pětadvacetiletý mladík. Měl mohutnou postavu, podtrhující dojem šéfa, který nestrpí nesmysly a dokáže se vypořádat se skutečnými problémy, které osidlování nových území nevyhnutelně přináší. Nehodlal ztrácet čas korporátním žvaněním. „Upřímně, nevím, co byste s tím tak mohla udělat,“ řekl na rovinu. „Mám tu celé stádo onidů, které dává mým osadníkům těžce zabrat. A to jsou rodiny, které hned tak něco nerozhází.“

„Jen jedno stádo?“ zapochybovala Paula. Takhle to Wilson zrovna nepopisoval.

„Zatím. Volně si pobíhají někde po Kajarských horách a to je drsný kraj. Samé údolí a les, spousta míst, kam se může škodná schovat. Možná byste mohla přijít na to, kde mají úkryt, a nějak je vystopovat. Přivezla jste tím tryskáčem nějaké miny?“

„Ne,“ řekl Gary Main spěšně, „je to civilní tryskáč.“

„Potom se omlouvám, ale plýtváte mým časem, stejně jako svým. Mám tu problém, který musím řešit, a to rychle.“

„Násilí není odpověď,“ namítla Paula.

„To říkáte vy,“ odsekl Charan. „Jste tu dvacet minut. Ani ten obstarožní biolog Dino mi neporadil nic, co by za to stálo, a to už tam je dýl než tejdén. Podívejte, ve vsí úctě, jestli mi shora nehodlají pomoci, dám dohromady pátrací skupinu a vybavím je pořádnými zbraněma. Tak abych to jednou provždy ukončil. Nemůžu si dovolit, aby se na nás vrhla i další stáda.“

Paula střelila po Garym Mainovi pohledem. „Kdo je Dino?“

„Bernardino Paganuzzi,“ řekl Charan. „Když se to posralo, dělal zrovna v hlavním městě. Objevil se tu hned po prvních útocích.“

„Proč?“ vyptávala se Paula dál.

„Byl součástí původního xenobiologického týmu, který vyhodnotil onidy jako neinteligentní druh,“ vysvětloval Charan. „Vydal se za tím stádem před deseti dny, že prý se pokusí zjistit, co je tak rozrušilo. Od té doby se neozval. Asi přišel o tělo, blbec jeden starej. Vypadal, že na omlazení měl jít už před deseti lety.“

„Raději bych se po něm měla podívat,“ prohlásila Paula a tiše si užívala nechuť křivící Charanův obličej.

„Vyšetřovatelko, pokud vůbec můžeme říct, ve stádu je přes dvě stě kusů. Možná byste měla zvážit nějakou podporu. Můžu sestavit pátrací skupinu a vy jí budete velet. Takže i v situaci, kdy nenaleznete příjemné a poklidné řešení, pořád budete moci stádo prostě vybit. S vašimi zkušenostmi budete perfektním velitelem takové operace. Všichni vás uznávají.“

Vy *ne*, pomyslela si. „Nehodlám s sebou brát partu farmářů, nadřzených jen si vystřelit. Tím se nic nevyřeší. Vyšetřování musím vést sama, děkuji vám.“

„Půjdu s vámi,“ ozval se Gary, když opustili guvernérovu kancelář. „Je to má povinnost.“

„Ne,“ řekla Paula. „Potřebuji, abyste tu držel Charana na uzdě. Když teď zjistil, že mu vedení nikoho nepošle, pustí se do sestavování pátrací skupiny – oficiálně, nebo jakkoli jinak. Máte vyšší postavení a za sebou Wilsona. Vaším úkolem je udělat mi tolik prostoru, kolik potřebuji k vyřešení případu.“

„Případu?“ zeptal se Gary, když nechali blok úředních budov za sebou.

„Případu,“ potvrdila Paula. V prudkém světle si nasadila sluneční brýle. „Jak říkal guvernér, něco onidy rozrušilo. Lidé jsou v jejich prostředí jediný nový prvek. Tak či onak, vina je na nás. Něco jsme udělali špatně. A proto je to případ.“

*

Pokrytí signálem bylo mimo Lydian slabé. Planeta neměla jednotnou kybersféru, jen oddělené sítě pro jednotlivé osady. Dvacet mil za městem fungovalo Paulino spojení s místními terminály jen v minimální šířce pásma. Třicet mil, a její OOtetování sotva udržovalo kontakt s primitivními retranslačními věžemi, které byly za tím účelem vztyčeny. Ne že by jich bylo mnoho. Pět komu-

nikačních satelitů, které Farndale umístil na geostacionární oběžné dráhy, bylo prostými anténami neposkytujícími o moc víc než základní navigační funkce; stále čekaly na vylepšení, které by jim umožnilo poskytovat univerzální pokrytí. Tady fungovalo jen nouzové vysílání. Když jste měli kliku.

Land rover se kodrcal nahoru do skalnatých oblastí východně od města. Na začátku byly osady jako z brožurek o ideálním životě v divočině, úhledné, stříbřitě bílé bungalovy, obklopené úrodnými poli před první sklizní, plodná zem blýskající se smaragdově zelenou polevou. Po pětatřiceti mílích skončila silnice z betonu vázaného enzymy. Organizér ve vozidle doporučil převzetí manuální kontroly, povrch pod koly se totiž změnil na kamenitý štěrk. E-správce jí to potvrdil a vysunul z palubní desky volant. Pevně ho sevřela, prsty se propojily s i-body. Její OOtetování na kůži otevřelo rozhraní mezi nervovým systémem a organizérem vozidla.

Snažila se udržet rychlost třicet mil za hodinu, ale až příliš často se ploužila sotva dvacátkou, protože se tlumiče nedokázaly vyrovnat s nerovným povrchem. Už nějaký čas sama neřídila a její implantovaná dovednost byla trochu mlhavá. Hlavním problémem byl přívěs na přepravu koní, který využil každé příležitosti, aby se smýkal ze strany na stranu. Kolem stále ještě byly usedlosti, bungalovy stejné jako ty ve městě, dobrou míli na obě strany od cesty. První hodinu sledovala traktorboty obracející v úhledných čtvercích půdu vybledlých červenozelených travnatých plání. Rozsáhlé krátery plné popela naznačovaly, kde dříve byly háje.

Po chvíli polní cesta splynula s travnatými planinami. Vysoké orientační sloupy se táhly do dáli, jejich světla v odpoledním slunci slabě poblikávala. Ve zvlněné krajině opět převládly stromy. Dřevorubci mýticí porost byli mezi prvními, kdo ustoupil zdivočelým onidům. Místní vegetace měla ponuře zelené listy, s tmavě červeným žilkováním, díky kterému byla ještě tmavší. Stromy ve stínu byly prakticky černé. Ekvivalenty vrbového proutí se v tlustých shlucích nakláněly přes potůčky, zatímco doliny si zabraly háje mohutnějších stromů, rostoucích tak hustě, že jejich šupinkovité kmeny vytvářely nepřekonatelnou překážku pro každé zvíře, které by bylo větší než pozemský pes.

Teď už všechna lidská činnost ustala. Usedlosti rozprostírající se kolem linie vyznačené sloupy byly neobydlené. Drahé traktorboty nehnutě parkovaly venku. Nepříjemně to připomínalo světy Ztracených 23, opuštěné tak rychle, že majetku nikdo nevěnoval jedinou myšlenku. Nakonec Paula minula velké nákladní kontejnery, shozené doprostřed divočiny, jejichž obsah byl sice rozbalený, avšak nesestavený.

Zastavila land rover šedesát mil od města. Kůň, kterého jí sehnal Charan, se jmenoval Hurdy, byla to ryzá klisna, která údajně měla být pro jezdce začátečníka dostatečně krotká. Paula si schválně nechala pro sebe, že strávila velkou část raného dětství na venkovském sídle svých rodičů s poníky a koňmi. Hurdy byla samozřejmě lekává a tvrdohlavá, dokud se Paula nedostala do sedla a nechopila se otěží. Klisna pochopila, že Paula ví, co dělá, a uklidnila se.

Paula vyrazila pustou zvlněnou krajinou k dlouhým pásům lesů, táhnoucím se od úpatí hor k jihovýchodu. Za nimi už se v prudkém slunci blýskaly zasněžené vrcholky Kajarských hor. Něco v místním ekvivalentu trávy vylučovalo skořicové aroma a už tak dusný vzduch byl ještě dusivější. Stačila chvilka mimo klimatizovaný land rover a začala se potit.

První zastávkou byla usedlost rodiny Gorjonových. Byla napadena před dvěma dny, což bylo poslední kapkou pro zbývající osadníky, a i ti zamířili do Lydianu řvát na Charana. Pokud k událostem existuje nějaké vodítko, najde ho tady.

Cesta jí trvala ještě čtyřicet minut. Provedení útoku bylo zajímavé. Průzkum půdy kolem neutešně typizovaného bungalovu ukázal, že budova byla zcela obklíčena a každé kadeřavé stéblo ekvivalentu trávy bylo rozmačkáno a zašlapáno do země kopyty se třemi drápy. Rozhodně šlo o onidské chodidlo. Ze země vyhrabávali kameny a vrhali je na budovu. Všechna okna byla rozbita, stříbrná tepelná izolace na zdech zucky, i tvrdý kompozit samotného bungalovu byl poškrábaný a zprohýbaný tisíci zásahy. Zem kolem budovy byla pokrytá vysokou vrstvou kamení a hlíny. Když nahlédla oknem dovnitř, viděla, že i podlaha byla zaházena kameny.

To je vše, co onidi umějí, došlo jí, *jejich jediný způsob útoku.* Zpráva xenobiologického týmu se zmiňovala o ne moc účinných zubech a o poměrně silných předních končetinách, používaných především k vyhrabávání kořene maraku, jejich základní potravy.

Dvě stě onidů vrhající kameny musí být pro lidi uvězněné v jejich středu mimořádně děsivý zážitek, i kdyby byli vybaveni pořádnými zbraněmi a mohli opěťovat palbu. A vše, co Farndale kolonistům povolil, byl slabý maser na střílení škodné. Poslední, co by tady chtěli, byla lokální válka.

Paula obkroužila omlácený bungalov. Neviděla žádná těla onidů. Ovládnání maseru na škodnou je jednoduché, určitě by jich paprskem aspoň pár dostali, tím si byla jistá. Přeživší museli odtáhnout své mrtvé druhy na pohřebiště.

Ale proč? Nevšimla si na usedlosti ničeho zvláštního. Ničeho, co by mohlo kohokoli zneprávit. Vyhoupala se do sedla a nasměrovala Hurdy k traktorbotem zorané půdě. Traktorbot padl, podobně jako bungalov, za oběť masivnímu ostřelování kameny. Vklínily se do kol a náprav, dostaly se do nejrůznějších převodů, mlely se v nich, dokud nebyly překročeny bezpečnostní limity a stroj se nezasekl. Paula se vydala od opuštěného stroje k čerstvě zorané zemi. Traktorbot nevyoral žádné kořeny maraku. Ani se sítnicovými implantáty nastavenými na nejvyšší rozlišení a s pomocí programu na rozeznávání vzorů, který spustil její e-správce, nebylo po dlouhých, šedě tečkovaných listech nikde ani stopy.

Takže nejde o jídlo. Pak zbývá jen teritorium. Při pohledu na rozlehlou a hrbolatou krajinu nedokázala pochopit, jak by si to mohl neinteligentní druh vyložit jako invazi. *Ale protointeligentnímu druhu by mohlo dojít, že je něco špatně. Proč by ale potom byl problém jenom tady? Žádná jiná stáda na kontinentu takto nereagovala. Čím je tohle místo zvláštní?*

Vedla Hurdy v širokém kruhu, dokud nenarazila na stopy stáda. Mířily k lesu, který se rozprostíral po úpatí hor, minimálně půl dne jízdy daleko. Hurdy vyrazila po stezce z udupané trávy a Paula z jejího hřbetu ostrážitě sledovala tmavnoucí mraky kupící se nad jižním obzorem.

Za pár hodin už na obloze visela mohutná mračna a čelo bouře se viditelně přibližovalo z jihu. Paula si včas oblékla naolejovaný jezdecký kabát, dosud srolovaný v sedlové brašně, a připravila se na přívalový déšť. V tu chvíli zachytil e-správce slabý nouzový signál.

„Odkud?“ zeptala se.

„Aleatova usedlost,“ oznámil e-správce. V zorném poli se jí objevila mapa. Usedlost byla tři a půl míle daleko.

„Co se stalo?“ *Jako by to nebylo jasné,* pomyslela si Paula vzrušeně.

„Neznámé. Jedná se o záblesk vysoce energetického signálu. Standardní výbava všech osadníků.“

„Jeď, holka,“ povzbudila Hurdy. Klisna nabírala rychlost a za chvíli se hnala tryskem po tmavém ekvivalentu trávy.

Paula byla ještě několik set metrů daleko, když zaslechla ten zvuk. Onidi trylkovali tak nahlas, jak jim jejich podivné pištivé kňourání dovolovalo. Hluk to byl tak silný, až naháněl strach. Možná že nemají vlastní jazyk, ale jejich naříkání vyjadřovalo pocity se šokující přesvědčivostí. Byli naštvaní. Hodně naštvaní.

Hurdy přelétla přes poslední hřeben. Před Paulou se objevilo malé husté tornádo tmavých částic, vířících kolem usedlosti. Stádo onidů kroužilo kolem, na zvířata s tolika končetinami se pohybovali překvapivě rychle. Charan také vážně podcenil jejich počty, muselo jich být skoro pět set. Při běhu se plynule shýbali a předními končetinami pokaždé něco vyrvali ze země, buď kámen, nebo hroudy vyschlé zeminy, a pak to vši silou vrhli proti budově.

„Panebože,“ vyhrkla Paula. Hurdy zastavila, aby Paula mohla nahmatat a vytáhnout maserovou karabinu. Zatím se jí však střílet nechtělo.

Náhle vzduch prořízl jakot člověka, pronikající i přes onidský kravál. Paula poznala, že to je žena, pravděpodobně mladá dívka. Ootetování jí pomohlo určit směr.

Místní traktorbot. Stál stranou, asi dvě stě metrů od bungalovu. Už ho obkličovalo nejméně dvacet onidů. Kameny začaly dopadat na oblou červenou kapotu. A Paula zachytila pohled vyděšené dívky, nasoukané do malé škvíry mezi zadním kolem a skříní motoru.

OOtetování jí také prozradilo, že někdo střílí maseřem z rozbitých předních dveří stavení. Koutkem oka zahlédla dva padající onidy.

„Sakra,“ vykřikla. Nechtěla střílet na onidy kolem traktorbotu, protože pokud mají chování podobné stádním zvířatům na zemi, vyrazí směrem k ní, a ona tak přijde o možnost volby. Palebné síly měla dost, ale...

Z opačné strany se vyřítil další kůň a zamířil k usedlosti. Její Ootetování zachytilo několik malých objektů svištících od jezdce obloukem ke stádu. Pak už nic neslyšela. Rachot výbuchu byl naprosto ohlušující. Musela si chránit uši rukama. Nešlo se tomu bránit.

Hurdy se v hrůze vzepjala. Paula se zoufale snažila udržet a ztratila přitom karabinu. Nemohla si rukama dál chránit sluch, a tak jí bylo, jako by jí do hlavy vráželi kopí. Kobylka se rozběhla pryč od usedlosti. Paula se jednou rukou držela Hurdy za krk a otěžemi namotanými na druhé ruce se pokoušela otočit kobyle hlavu.

Na vteřinu se ohlédla za stádem. Rozbilo svůj kruhový útvar a vyvalilo se proudem od stavení. Za necelou minutu byli všichni onidi pryč, prchali v panice před hlukem.

Brutální řev byl ten tam. Bylo to jako imploze, která nasála všechnen zvuk z planin. Paula neslyšela vůbec nic. Snažila se vyděšenou klisnu utěšit, jak to jenom šlo. Nakonec se Hurdy uklidnila dost na to, aby se z ní dalo rozumně sesednout. Ale přimět ji, aby šla blíž k usedlosti, už Paula nedokázala. Místo toho ji přivázala ke kmeni keře na hřebeni, sebrala karabinu a běžela dolů po svahu k pobořenému bungalovu.

Když se dostala za úroveň traktorbotu, viděla onoho jezdce, jak pronásleduje prchající stádo. *Špatný nápad*, pomyslela si a zpomalila svůj úprk dolů ze svahu. Stále nic neslyšela, jen nepříjemně ostré bzučení v uších. To znamenalo, že když bude volat na druhého jezdce, aby zastavil, ani ten nic neuslyší. Sítnicové implantáty zazoomovaly nablízko a ona viděla, že postava na koni vytáhla malou macatou pistolí. Senzory Ootetování zaznamenaly trajektorii střely. Byla o dost větší než normální náboj a o hodně pomalejší. Zasáhla onida, který si toho zřejmě ani nevšiml.

Jezdec přitáhl koni otěže, vrátil podivnou zbraň do pouzdra a pozoroval unikající stádo. Z budovy vyběhli muž se ženou a sprintem se řítily přímo k traktorbotu. Holčička vypadla z těsného úkrytu a zhroutila se na zem. Podle toho, co Paula viděla, jí mohlo být tak osm a bezmocně vzlykala.

Když se k nim dostala, holčička už zuřivě objímala své rodiče. Ti ji pevně drželi a všichni tři plakali.

„Jste v pořádku?“ křičela Paula na Aleatovy. Přes neutichající bzučení v uších sotva slyšela.

Muž ostře přikývl. Pohlédl na její karabinu. „To vy jste je zahnala? Poslal vás guvernér?“

Zakroutila hlavou. V tu chvíli přiklusal druhý jezdec a seskočil z koně ladným nacvičeným pohybem, neodpovídajícím jeho věku.

„Dino?“ zakřičela Paula.

Vyndal si z uší malé zelené špunty. „Cože?“

„Vy jste určitě Dino, ten biolog.“

„Dobrý odhad. Ve skutečnosti xenobiolog. Nemusíte tak křičet.“ Biologicky mu bylo hodně přes padesát, byl menší, než je průměr, a řídnoucí vlasy mu šedivěly. Když se na ni usmál, nemohla si pomoci a úsměv mu opětovala, měl takový šťastný výraz. Po omlazení by byl asi docela hezký, bleskla jí hlavou nezvedená myšlenka.

„Jsem Paula Myo,“ řekla a snažila se odhadnout normální hlasitost. „Čím jste je zahnal?“

„Zvukovými granáty. Standardní vybavení průzkumných xenobiologických týmů. Velmi humánní. Většina zvířat se při útěku posere, prostě zdrhají, jak to jenom jde.“

„Aha. Jistě.“ Sonické zbraně nebyly zrovna součástí standardní polní výbavy direktoriátu.

Dino se ohlédl směrem ke stádu onidů. „Měl bych jet za nima.“

„Co?!“
„Přestanete s tím řvaním?“
„Pokusím se. Proč? Proč je pronásledovat?“
Zase ji obdařil tím svým úsměvem. „Chci zjistit, kde jsem udělal chybu. Potřebuju zjistit, co se děje.“
Paula se podívala na rozklepanou rodinu osadníků. „Vyprovokovali je lidé.“
„Dobře. A jak?“ Dino gestem zahrnul okolní krajinu a ukázal na osamělý bungalov.
„Nevím. To se...“ *právě snažím zjistit.*
„Tak Paula Moyo. Bude mi potěšením s vámi pracovat, vyšetřovatelko.“
„Pracuji sama.“
„Aha. Takže signál ze sledovače dostáváte?“
Paula se zahleděla směrem k vzdálenému úpatí hor, ale stádo zmizelo v členitém terénu. Vzdechla. „Než tohle skončí, musíte zpátky do města,“ řekla Aleatovým. Holčička se v touze po útěše ještě víc přitiskla k matce.
„Do města?“ vyprskl otec. „Zpátky do města! Vypadneme z celý týhle zasraný planety. A Farndale dám k soudu. Skoro jsme tu umřeli. Jste můj svědek.“
Paula na okamžik roztrpčeně obrátila oči k nebesům. Ale vlastně to byl projev civilizace, řekla si. *Nikdo už nesaáh po zbrani, jen volají právníkům.*
Když sklopila pohled zpět k Dinovi, viděla, že má co dělat, aby se nešklebil. „Dobrá,“ řekla. „Jaký dosah má ten sledovač?“

*

Děšť byl o dost horší, než očekávala. Vlastně nebyla na moc planetách, na kterých by kdy takhle lilo. Klobouk s širokou krempou a jezdecký kabát s vysokým límcem byly téměř zbytečné. Voda dopadala tak prudce, že to vypadalo, jako by prosakovala přímo skrz zaručeně nepromokavé vrstvy kabátu. Navíc byla zima. Paula se třásla, přestože na západním obzoru stále viděla sluneční paprsky a čisté nebe horkého pozdního odpoledne.

Oba koně se s hlavou svěšenou plahočili lijákem, kouřilo se z nich a nešťastně frkali. Otevírání jí ukazovalo, že sledovací zařízení je sotva padesát metrů před nimi, někde mezi rozestými kameny skalního výchozu. Paula i Dino beze slova seskočili současně z koní. Přikrčení se kradli kupředu.

V těchto podmínkách, a když ještě klopytali mezi tlustými kamennými jehlami, bylo infračervené vidění prakticky k ničemu. Paula skenovala okolí v rámci možností smyslových implantátů v rukou a hlavě, což v tomto počasí znamenalo něco přes dvě stě metrů. V žádném ze spekter, které měla k dispozici, neviděla jediného onida. Na druhou stranu implantáty nebyly určeny pro tenhle druh práce. Stádo muselo označený kus zapudit. *Ale proč?*

Dvacet metrů. Signál byl zcela nehybný. Přicházel zpoza velkého kusu pískovce, skoro dvakrát tak velkého jako ona, který se trochu skláněl ke straně a tvořil převis, kde se označený onid musí ukrývat. Voda tekla po skále, až se celá leskla a pruhy šedomodrého mechu v puklinách byly nacucané jako houba.

Dala Dinovi znamení, aby šel zleva, sama měla připravenou ochromovací pistoli, která by teoreticky měla fungovat i na onidskou nervovou soustavu. Dino se pohyboval překvapivě rychle, Paula se sunula po skále, vedená zaměřovacím systémem, takže měla pistoli namířenou přesně na...

„Sakra!“

Žádný onid tam nebyl. V blátě leželo malé sledovací zařízení se zbytky masa na přílnavé straně.

Zamračený Dino zvedl malý šedivý váleček a ohrnul nos nad houpajícím se masem. „Někdo to urval,“ prohlásil.

Až teď Paula slyšela jasně. Během pronásledování po planinách se bzučení v uších zmírnilo a přešlo do nepříjemného zvonění. „Proč by to dělali?“ zeptala se.

Dino dost výmluvně pokrčil rameny, navzdory tomu, že mu je zakrýval dlouhý kabát. „Špatná otázka. Jak mohli vědět, že to tam je?“

„Když vás něco štípne do zadku, obvykle si toho všimnete.“

Zakroutil hlavou. „Pche, tomu nevěřte. Ne zvíře. Nerozeznalo by takový projektil od ořechu, co na ně spadl ze stromu. Kromě toho je sledovač vyrobený tak, aby tlumil náraz a minimalizoval bolest, takže zvíře nezíská podezření.“

„Takže říkáte, že protointeligentní tvorové by mohli být schopni pochopit, že sledovač je pro ně špatný?“

„I kdybychom tu klasifikaci zvorali a onidi byli protointeligentní, jak by to mohli vědět?“

Paula vrátila pistoli do pouzdra. „Nabízí se jednoduché řešení. Někdo jim to řekl.“

„Opravdu? Někdo si s nima sednul a vysvětlil jim princip šifrovaného digitálního sledování rádiiem? Jsou to tvorové, kteří mají všehovšudy dva druhy vrčení, jedno pro ‚jídlo‘ a druhé pro ‚nebezpečí‘.“

„Klasifikujete podle slovní zásoby?“

„Je to důležitá část vyhodnocování. Komunikace je základ komplexní inteligence; jako ukazatel sebeuvědomění ještě nebyla překonána. Čím víc vnímáte svět mimo hranice jednoduchých instinktivních spouštěčů, tím výš na škále jste.“

„Dobře, tak jak věděli, že se mají zbavit sledovače?“ Znova se podívala na zařízení a usvědčující maso. „A fakt se toho muselo chtít zbavit, urvat to muselo bolet jako blázen.“

Dino zkoumal bláto u skal. „Nemají dobré zuby,“ mumlal. „Takže... Hele, podívejme.“ Vylouil z louže tenký úlomek kamene, zvedl ho do výšky a mžoural na něj. „Zajímavé. Moje implantáty zaznamenávají na hraně kamene buněčný materiál. Primitivní nůž, řekl bych.“

Paula se zamračila. Ten „nůž“ nebyl zas tak ostrý. „Takže znají nástroje?“

„Možná. Předtím jsme na žádné důkazy používání nástrojů nenarazili. Nejspíš je to jenom instinktivní řešení.“

„Řekla bych, že o takovém řešení je nutné přemýšlet.“

„Tak to je dobře, že ta hlášení nepíšete vy. Co házení hlemýžďů na kameny, aby jim praskla ulita? Používání nástrojů, nebo instinkt?“

Paula se na něj *podívala*, jenže byla vyčerpaná, promočená až na kůži a mokré ebenové vlasy se jí lepily na tváře, a tak se gesto bezpochyby minulo účinkem. „Potřebujeme víc informací.“

„Tak to jistě. Proto jsme tady.“

Nebyla si jistá, jestli je hrubý schválně, nebo tak mluví nevědomě ke každému nexenobiologovi. „Tábor můžeme rozbít tady. Vážně se potřebuju usušit. Stopa bude i zítra ráno dost zřetelná.“

„Vy jste si vzala stan?“

„Jsem si jistá, že asistent mi nezapomněl jeden zabalit.“

*

Paulu potěšilo, že nezaspal. Stejně jako ona byl vzhůru za rozednění, připravený do práce. Ne jako klasický akademik.

Stan ve tvaru polokoule z vrstveného plastu se smrskl do koule sotva větší než její pěst a ona mezitím připravovala samoohřívací snídaňové balíčky. Na začátek chlazené pomerančové a mangové smoothie a pak horký čaj s uzeným lososem a míchanými vejci v bagelu.

„To je pohodíčka, co?“ řekl Dino při skládání svého tradičnějšího lehkého stanu, ve kterém strávil noc.

Ušklibla se a kousla do bagelu. Alespoň že používá balíčky a nezkouší rozdělat oheň jako kromaňonec a ulovit si na něj snídani oštěpem. „Strávili jsme staletí budováním civilizačních výdobytků. Proč bychom se jich teď měli zbavovat?“

„Můj stan je jednoduchý, a přitom naprosto dostačující. Váš představuje konzumní technologii dovedenou do extrému. Stojí desetkrát tolik, a když si ho propíchnete, tak nejde opravit.“

„Vrstvený plast se moc netrhá. Není to balon.“

„Znovu vynalézáte kolo.“

„Zdokonalujeme kolo. Vzali jsme vaše dřevěné a vybavili ho pneumatikou a tlumičem. Protože tak to děláme, vylepšujeme věci.“

Dino si nacpal do pusy poslední kus slatinového sendviče. „Zajímalo by mě, co by na to řekli onidi.“

„Jestli filozofují o takových věcech, pak si rozhodně uvědomují sami sebe.“

„Ano.“ Začal s připevňováním nejrůznějších brašen na sedlo.

„A je to tak? Něco je upozornilo na ten sledovač. Věděli, že je špatný nebo nebezpečný. Ukazuje to na rozumový analytický proces?“

„Já to prostě nevím. Většinu noci jsem strávil přemýšlením o tom, jak to do sebe zapadá, a na nic jsem nepřišel. V našich datech není nic, podle čeho bychom mohli takové chování očekávat. Něco nám uniká.“

„Dobrá, tak to pojďme vypátrat.“

Najít znova stopu stáda bylo jednoduché. Od opuštění usedlosti Aleatů mířili ke Kajarským horám, přímou čarou krajinou po udupaném ekvivalentu trávy.

„Mají nějaký domov, kam je můžeme sledovat?“ zeptala se Paula. „Hnízdo, noru, něco takového?“

„Vždycky se soustřeďují u pohřebiště,“ řekl Dino. „Obvykle se netoulají daleko od něj, jen natolik, aby měli dost pastvy.“

„Jsou to tedy býložravci?“

„Ano.“

„Takže nemají žádný instinktivní postup při útoku?“ uvažovala Paula.

„Správně,“ řekl Dino a nasedl na koně.

„Pak musejí být inteligentní,“ trvala na svém. „Museli na to sami přijít.“

Dino jen odmítavě zakroutil hlavou a práskl otěžemi.

Když se Hurdy dovlekla po bok xenobiologa koně, Paula nevěřícně utrousila polohlasné zaklení. Bylo jasné, že Dinův tým udělal klasifikaci špatně, přestože to odmítá uznat. Přinejmenším si vše, čeho byla svědkem, vynutí oficiální přehodnocení.

Evakuovat všechny lidi z planety by bylo pekelně složité, to si uvědomovala. Vlastně spíš nemožné. Obyvatelé, kteří tento svět zaplavili těsně po válce, aby si vybudovali lepší život, v sobě měli elán, odhodlání, jaké Společenství nepoznalo po několik generací. Nesklonili by se a nepřijali by nějaký – byť dobře míněný – zákon vynucený vzdálenou vládou, který by dával mimozemšťanům šanci svobodně se rozvíjet. Ne v téhle době.

A já jsem ta, kdo bude muset podat hlášení o zpackané klasifikaci. Moc dobře věděla, kolik špíny na ni za to napadá, až si chvilku říkala, jestli to na ni Wilson neušil. *Odplata za Oscarův případ?* Ale ne, když to zvážila, došlo jí, že to tak není. Uvrhnutí Menardu do chaosu, zničení životů milionů uprchlíků, spolu se zpomalením už tak křehké ekonomiky Společenství, by Wilson Kime nikdy ani nezvažoval, a už vůbec by to neuskutečnil.

Je ale ironie, že si vybral jediného člověka v galaxii, který se nelekne doručení špatné zprávy o skutečném statutu onidů představitelům Společenství. *Protože je to správné a podle zákona.* Její psychoneurální profilování zajišťovalo, že bude dělat vždy to správné a vhodné. Je, jaká je.

„Koně,“ řekl Dino.

Paula přitáhla Hurdy otěže a skenovala okolí. Její implantáty nedokázaly na ševelicích planinách rozeznat žádný pohyb.

Dino se na ni samolibě usmál a ukázal dolů. „Když jste v terénu tolik jako já, nejste tak závislá na senzorech a rozpoznávacích programech.“

Paula zaostřila sítnicové implantáty na zem, kam ukazoval, hned vedle stopy, kterou zanechalo stádo, a našla hromadu koňského trusu.

„Tři nebo čtyři dny staré,“ řekl Dino. „Soudě podle téhle stopy budou čtyři a jedou pěkně rychle. Vidíte, kam až jim od kopyt odlétala tráva? To je pořádná rychlost, skoro jako trysk v rovinovém dostihu.“

Paula seskočila z koně a zkoumala zem. Teď, když věděla, co hledá, byly stopy jezdců zřetelné a očividné. Spojovaly se zde, ale předtím jezdci uháněli podél stádem udupané stezky, ne však zcela rovnoběžně.

„Myslím, že jsme našli náš důvod,“ řekl Dino.

Paula se zahleděla do dálky, kde se nad travnatými pláněmi tyčily Kajarské hory. Podhůří a široký lem lesů byly jen pět mil daleko. Otočila se na druhou stranu a přemýšlela, kam koňské stopy vedou. Jedinými rozeznatelnými útvary byly pásy lesů v dálce. Podle mapy, kterou jí esprávrce právě posunul do virtuálního zorného pole, byla celá okolní oblast planin prázdná, nebyly tam žádné usedlosti, ani si tam nikdo nenárokoval žádnou půdu. Nic. Dokonce ani orientační sloupy ještě nesahaly tak daleko.

„Ano,“ souhlasila Paula neochotně. „Jezdci je museli vydráždit. Ale proč? Co dokážou?“ Ostře se na Dina podívala. „Jak chutná onidí maso?“

„Ne,“ řekl rychle. „Jsou biologicky podobní, ale nekompatibilní. Buněčné proteiny pro nás nejsou vůbec vhodné, a k tomu mají příliš vysoký obsah uhlíku. Ugrilujte si jednu z těch krasavic, a v nejlepším případě strávíte celý zítřek zvracením. To není odpověď, kterou hledáte.“

„A co vyměšují?“

„Dobrý pokus, vyšetřovatelko. Myslíte, že by to mohlo mít cenu? Jako guáno?“

„Něco takového.“

„Znova ne. Jejich bobky nejsou ničím zvláštní. Mají dost vysoký obsah železa, to je z kořenů maraku. Je to všechno ve zprávě.“

Paula skenovala podhůří obklopené hustými tmavými lesy. „Tak co tam je tak cenného, že to někomu stojí za takový risk?“

„Proto miluju tuhle práci,“ řekl Dino. „Tolik neznámého k objevování.“

„Tak hurá do toho,“ odvětila Paula a nasedla zpátky na Hurdy.

Obě sady stop vedly bok po boku k okraji lesa. V hustém podrostu pod stromy už se téměř nedalo číst, tolik byl rozryt koňmi i onidy. V posledních několika týdnech musel být v celé oblasti slušný ruch.

„Tohle je hlavní stezka,“ prohlásil Dino.

„To se nám hodí,“ řekla Paula. „Obě stopy míří na stejné místo.“ Slezli z koní a vedli je mezi mohutnými kmeny. Koberec z kousků kůry pod koňskými kopyty hlasitě křupal. Pauliny implantáty započaly se skenováním, připravené zachytit v lese jakékoli známky pohybu onidů. Po čtyřiceti minutách stromy opět prořídly a odhalily dlouhé otevřené údolí a na jeho dně širokou a svižně tekoucí řeku. Kopce, které tvořily horní konec údolí, byly poměrně příkré, se spoustou pramenů zurčících po rozeklaných kamenitých svazích.

Paula stála pod poslední skupinou stromů a pořizovala širokouhlý sken údolí. Bylo vidět několik pomalu se pohybujících onidů, kteří se ohýbali a šátrali po marakových kořenech. Vklouzla zpátky za kmeny stromů.

„Konečně něco normálního,“ řekl Dino, vykukující za sousedním stromem. „Všude je úplný klid. Není tu nic, co by mohl někdo chtít.“

„Tak se na to pojďme podívat,“ zamumlala Paula a vyrazila zpátky do lesa k uvázaným koňům. Mohli být odhaleni jedině tak, že by do nich onidi přímo vrazili, což se dalo risknout. Otevřela jednu z brašen na sedle a vyndala tenkou krabičku s osmi vyzvědáčky. Tato malá zařízení měla tvar disku, pět centimetrů v průměru a na tenkém okraji řadu senzorových systémů. Uprostřed byly protiběžné vrtulky. Motorky je tiše roztočily, zařízení vylétla z pouzdra a vznáše-

la se před Paulou. Její e-správce do nich nahrával vyhledávací vzorce. Jakmile bylo hotovo, rozletěla se do údolí a vystoupala do výšky patnácti metrů.

V Paulině virtuálním zorném poli se rozsvítil obraz. Vyzvědáčci byli vybaveni neuvěřitelným množstvím senzorů. Pokud by se objevilo cokoli abnormálního, byla si jistá, že by to našli a informovali by ji. Po pěti minutách musela uznat, že to bude obtížné pátrání. Údolí vypadalo jako příjemné bukolické místo. Žádný z vyzvědáčků nedetekoval velký zdroj tepla, který by ukazoval na nějakého predátora. Tahle teorie byla na seznamu možností docela vysoko. Lidem totiž často uteklo nějaké zvíře, třeba některý z ohrožených pozemských druhů. Věděla, že gepardi, panteři, lvi a další druhy jsou na některých světech chováni v tajných koloniích. Zaplatíte za ně malé jmění, ale lidé, kteří chtějí lovit zvěř a mají na to peníze, budou existovat vždycky. A svět jako Menard byl pro takové dobrodružství přímo ideálním místem.

„Našel jsem pohřebiště,“ řekl Dino. „Podívejte se na vyzvědáčka tři. Co se to tam ale stalo?“

Paula, která sledovala vysílání z pětky a osmičky, upřela svou pozornost na trojku. Na jedné z rozlehlých luk bylo shromaždiště stáda a hroby vypadající jako malé mohyly z hlíny. Musela to být velká oblast, protože tam bylo *hodně* mohyl, jak zjistila, nejstarší už téměř placaté. Většina byla pokryta místním ekvivalentem trávy, ale v dobré pětině zely vyhrabané díry. Vykopány byly nahrubo, kolem každé z nich se zvedaly hromady hlíny. Ať to udělal kdokoli, spěchal.

„Jste si jistý, že tu nejsou žádné původní predátoři?“ zeptala se Paula.

„Nikdy jsme žádného neviděli. Jedna šelma žije v severní části kontinentu, gruganat, podobná pozemskému lvu, ale mnohem rychlejší. Živí se onidy a dalšími zvířaty. Tady je ale nikdo neviděl.“

„Mohlo by to být poprvé? Lidé se usazují i na severu; mohli jsme je vytlačit z jejich obvyklých lovišť.“

Dino se zatvářil kysele. „Gruganati raději čerstvé maso. A tady by neměli problém si ho obstarat.“

Paula přesunula vyzvědáčka dva tak, aby pořídil detailní záběry, a zamířila s ním nad jednu z rozhrabaných mohyl. Nebyl to nijak hluboký výkop, rozkládající se mrtvola byla v mělké oválné díře sotva vidět.

„Tak tohle neudělal mrchožrout,“ prohlásil Dino. „Těla jsou netknutá.“

„Souhlasím,“ řekla Paula. „A podívejte se na okraje jámy. Jsou čisté a rovné. Tohle je lopatou. Tohle tu ti jezdci dělali.“

„Totemy,“ vykřikl šokovaně Dino. „Brali ty totemy. Každý onid je pohřbený s kmenovým totemem. Není divu, že jsou naštvaní.“

„Proč? Na co by je kdo mohl chtít? Ve zprávách stálo, že jsou to jenom kameny.“

„Je to tak. Oblázky, klacky, jednou jsem viděl i květinu; každé stádo má totem jiný. Mysleli jsme si, že to slouží jen k posilování identity stáda.“

„Co používají v tomto stádě?“ zeptala se Paula.

„Netuším. Vždy něco, čeho je v jejich teritoriu nadbytek.“

Paula navedla vyzvědáčka dva nad nepoškozený hrob. Senzory ho rychle prozkoumaly. „Je tam nějaký kov.“ Odečetla výsledky z tabule, která jí vzkouzla do virtuálního pohledu. „Rozhodně něco kovového, malá hrudka.“

„Kov?“ zeptal se Dino. „Jste si jistá?“

Poslala vyzvědáčka nad další hrob. Prakticky s jistotou také obsahoval kousek kovu, měření byla skoro stejná. „Detekování kovů je asi nejstarší zařízení, co vyzvědáček používá. Naneštěstí nedokáže určit složení. Do vyzvědáčka se toho moc nevejde.“ Zvedla ruce před obličej. Tenké linie OOtetování se jí vykreslovaly na kůži, jako by jí žíly zaplavila rtuť. „Abych něco naměřila, musím se dostat blíž. Ale nechci nic znesvětit jako ti jezdci.“

„Odkud stádo ten kov bere?“ mumlal si zmatený Dino.

„Nevím. Musí to být nějak cenné pro lidi.“ Netušila čím. „Možná nedaleko ztroskotala mimozemská loď a rozebírají trosky.“

„Je to pravděpodobné?“

„Ani ne,“ připustila. „Musíme se dostat na místo, tam něco zjistíme.“

„Nemůžeme riskovat, že si nás všimnou,“ řekl Dino. „Stádo už je beztak bez sebe.“

„Mají tvrdý spánek?“

Než stihl Dino odpovědět, rozezněl se alarm ze šestky; pod ní se do vzduchu vymrštilo několik pevných předmětů. Nebyly velké a nedostaly se dost vysoko, aby ji mohly zasáhnout. Dopadly zpátky na zem, ale to už byly ve vzduchu další projektily.

Paula se podívala přímo přes kameru na šestce. Asi tucet onidů se těsnalo pod vyzvědáčkem a vrhlo po něm kameny. Rychle ho nechala nabírat výšku a zastavila třicet metrů nad zemí. Onidi byli stále na místě, stále vrhali kamením. Přidávali se další. Jejich výstražné troubení se pomalu šířilo po údolí.

„Jak si ho sakra mohli všimnout?“ zeptala se nevěřičně. „Vyzvědáček je tichý, vrtule jsou uloženy v supravodivých ložiscích a povrch má nevýraznou šedou barvu.“ Pohlédla na mraky uhánějící přes vrcholky hor. „Na obloze jako takhle je prakticky nemožné ho spatřit. Mají nějak rozšířené spektrum vidění?“

„Ne,“ řekl Dino. „Nevídí ani tak jako my.“

„Jak tedy...“

„Nevím.“ Ohlédl se k lesu. „Musíme zjistit, co je v těch hrobech.“

Paula se opět soustředila na záběry z vyzvědáčka šest. Bylo pod ním dvacet onidů, vyškrabávali ze země kameny a házeli je vzhůru. Prikázala vyzvědáčkovi letět po svahu dolů až k prudké řece na dně údolí. Onidi ho následovali, jako by byl jejich guru. „Jak to?“ zašeptala. Otázka musela počkat, tohle jí poskytlo ohromnou taktickou příležitost. Rychle nařídila dalším čtyřem vyzvědáčkům přidat se k šestce, vedla je těsně nad zemí a kličkovala tak, aby zblízka mýjeli různé skupiny onidů. Po půlhodině zaujalo pět vyzvědáčků formaci V a všude v údolí se rozléhalo troubení a pískání. Zdola na ně stále házela své neúčinné projektily více než stovka onidů a přes údolí za nimi mířili snad všichni zbývající členové stáda.

Vyzvědáčci se přesunuli za les na konci údolí. Zatímco pětka byla pět set metrů nad nimi, tři zbývající vyzvědáčci zkoumali pohřebiště i s okolím. Nikde nebyl jediný onid.

„Kdyby byli inteligentní, tak by postavili strážě,“ řekl Dino, když vyjeli z lesa nedaleko pohřebiště.

„Ano,“ připustila Paula. Hurdy klusala těsně pod útesem a držela se v jeho stínu. Pokud mají onidi tak špatný zrak, jak tvrdí Dino, bude pro ně těžké je spatřit. Přesto obezřetně sledovala každou trhlinu v šedivé skále, s karabinou připravenou k obraně proti napadení.

Seskočili z koní hned u první mohyly. Na Paulině ruce se opět objevily stříbrné linie Ootetování a pokryly ji jemnou krajkou až k předloktí. Klekla si k prvnímu hrobu a pomalu mávala rukou nad řídkým ekvivalentem trávy.

Výsledky skenu se promítly do jejího virtuálního vidění jako tenká jasná grafika, skrz kterou prosvítal okolní svět. „Do prdele,“ vyhrkla.

*

Stopy jezdců nebylo na otevřené planině těžké sledovat. Paule a Dinovi trvalo čtyři hodiny, než dorazili k hustému lesu, do kterého stopy směřovaly. Vyslala další hejno vyzvědáčků pokrýt prostor mezi stromy a opatrně vyrazili vpřed. Vzdušné senzory pátraly po jakýchkoli projevech lidské aktivity. Další tři strojky vyletěly vysoko nad les, což přineslo okamžité výsledky. V hustém lese bylo jezero. Přímo uprostřed byl jakýsi nahrubo udělaný vor a na něm stan z vrstveného plastu jako kajuta. Senzory zaznamenaly v okolí pohyb několika lidí. Paula rychle vyzvědáčky stáhla, pro případ, že by jezdci měli vlastní senzory.

„Co teď?“ zeptal se Dino.

Paula si oblékla přes šaty žebrový silopolák a rozběhla rychlou kontrolu propojení a funkčnosti. „Půjdu a vyřídím to s nimi,“ řekla mu a vytáhla ze sedlového pouzdra karabinu.

K opasku si připínala další zbraně a Dino se na ni znepokojeně podíval. „Jak si to s nimi přesně hodláte vyřídit?“

„Zatknu je a pošlu do hlavního města před soud.“

„Dobrá.“ Hleděl na ochromující pistoli, kterou právě kontrolovala. „A co mám dělat já?“

„Počkejte tady. Tohle je má práce. Věřte mi.“

„A totemy?“

„Až je získám zpět, vrátíme je stádu. Možná byste měl promyslet, jak to uděláme.“

„Paulo... viděl jsem obrázky voru. Je to velký stan a víme o čtyřech koních. Budou ozbrojeni. Možná by nám měli pomoci Charanovi lidi.“

„Nepotřebuji pomoc, ale děkuji za zájem.“

Chvilku to vypadalo, že by Dino chtěl ještě něco namítat, ale nakonec jen rozhodil rukama a řekl: „Váš obor.“

„Přesně.“

*

Paula obcházela jezero ve stále stejné vzdálenosti od břehu, dokud nenašla místo, kudy odtékal potok. Voda v něm bublala a půda na obou březích byla promáčená, spíš kal než bláto. Usazenina, ze které vybublávaly ty nejodpornější plyny, jaké si lze představit, pšouky dosud neklasifikovaných bakterií. Díky tomu to bylo ideální prostředí pro rozkvět ekvivalentu rákosu. Plazila se pichlavým rákosem na pobřeží, vestu i kalhoty pokryté tlustou vrstvou bahna. Nakonec se dostala přímo na břeh jezera a lokty ve vodě rozhrnovala poslední rákosí. Žebrový silopólák zatím neaktivovala, protože pokud by jezdcí měli aspoň ten nejskromnější senzorový systém, spatřili by ji.

Síticové implantáty zaostřily, aby dostala ostrý obraz. Byly to ve skutečnosti dva vory. Ten hlavní, s polokulovým stanem, byl napevno ukotven čtyřmi tlustými lany, po jednom v každém rohu. K němu byl připoután menší vor s vysokým zábradlím. Na hrubě opracovaných prknech stáli čtyři koně a pokojně přežvykovali obsah svých pytlů s jídlem. Poutací lano bylo natažené z hlavního voru ke stromům na pobřeží a vedlo párem železných ok připevněných k prkům menšího voru.

To není špatná skrýš, musela Paula uznat. Onidi neumějí plavat, to bylo z původní zprávy zcela zřejmé. Hustý les zase tlupu chránil před zběžným lidským průzkumem. Jeden z mužů vyšel ze stanu, oblečený v džínách a žlutém triku. V ruce držel kýbl. V pouzdře na opasku měl rychlopalnou automatickou pistoli. Pravděpodobně by s ní rozprášíl stádo onidů, ale pro ni nepředstavovala žádné nebezpečí. Ne se silovým polem.

Muž přešel na opačný konec voru, kde byly k palubě připevněny uboze vyrobené drátěné klece. Paulu šokovalo, že v každé kleci drželi malého onida; tvorové nešťastně dřepěli ve vlastních výkalech, rozvíjející se horní končetiny namačkané na pozinkované dráty. Muž otevřel vršek klece, vyndal z kýblu povadlý kořen maraku a hodil ho dovnitř. Malý onid ho dychtivě popadl a začal tu rozbředlou hmotu ohlodávat nevyvinutými zuby.

„Panebože, proč?“ zamumlala si Paula pro sebe. Byla to téměř řečnická otázka. Všechno, co viděla, všechny střípky vyšetřování se jí spojovaly v hyperaktivním podvědomí tak jako vždycky.

Vytáhla z opasku malou mechanickou pistoli a nakrčila nos, protože ten pohyb rozvířil v bahně další bublinky. Její e-správcé přeprogramoval pokročilé výbušniny v nábojích a nastavil je na úplné minimum. Pečlivě zamířila na poutací lano v místě, kde bylo připevněno ke stromu. Nechala za sebe vystřelit e-správcé, vyhnula se tak drobnému pohybu při fyzickém stisknutí spouště, který by mohl o kousek rozhodit míření. Potřebovala přesnost. Maser nebo rentgenový paprsek by také fungovaly a byly by úplně tiché, ale stále se chtěla vyhnout odhalení senzory.

Kulka zasáhla kmen a vybuchla s nepatrným *prásk*. Její posílený sluch to ještě zachytil, ale jen proto, že to čekala. Muž krmící zajaté onidy rozhodně nic neslyšel. Pádem do vody lano sotva zčeřilo hladinu.

Paula přesunula mířidla, v záměrném kříži teď měla kotvicí lano tam, kde se nořilo pod hladinu. *Prásk*. Vznesla se malá sprška vody a lano se prověsilo.

Stihla ještě dvě kotvicí lana, než muž zdvihl hlavu a začal se s udiveným výrazem rozhlížet. V nezměněném rytmu zamířila na poslední lano. Čistě ho přepůlila.

Muž teď zíral přes okraj voru a snažil se zjistit, co je špatně. Nakonec zavrčel, sehnul se a zatahl za jedno z kotvicích lan. Držel před obličejem roztřepený konec lana. Paula si nemohla pomoci a musela se tomu klasickému výrazu usmát: opice zkoumá hezké barvičky na holografické projekci.

Zakřičel na poplach. Ze stanu vyšli další tři muži a dvě ženy. Když zjistili, že jsou všechna kotevní lana přeříznutá, rozlehly se po klidné hladině další výkřiky. Překvapení se změnilo v hněv. Paula se plížila zpět do úkrytu mezi stromy. Další fáze bude tou nejpomalejší léčkou v historii. Nakonec ji prohlédnou, a až se tak stane, jejich hněv se změní v děs a spolu s ním přijde i zoufalství.

Trpělivě čekala, s jediným vyzvědáčkem vznášejícím se ve skrytu stromu na opačném konci jezera. Zabíralo bolestivě pomalý postup voru. Objem přitékající a odtékající vody nebyl zrovna velký, ale vytvářela stálý proud.

Když byla voražská tlupa čtyřicet metrů od ústí potoka, podle očekávání vytáhla své zbraně. Paula zaznamenala dvě staré vojenské maserové karabiny, loveckou pušku, automatickou pistoli a pár opakovacích brokovnic. Vykročila k jezeru podél kamenitého dna potoka. Její silové pole se aktivovalo a zahalilo ji těmi nejtmašími pablesky fialové.

„Támhle!“ zařval jeden z mužů, když se vynořila z temnoty pod převislými stromy. Stála u ústí potoka a jako z opravdové bahenní příšery z ní do vody odkapával sliz. Všechny zbraně vystřelily současně. Nebyli dobří střelci. Ty paprsky a kulky, které ji přece jen zasáhly, snadno odrazila silovým polem. Jen zřídka se aspoň modře rozzářilo.

Koně na menším voru začali řehtat, v panice pohazovali hlavami a strkali jeden do druhého. Vor se nebezpečně rozkymácel.

Paula pod palbou rozvázně vytáhla ochromovací pistoli a střelila nejslabším pulzem jednoho z koní do slabin. Vyděšeně zařehotal a zacouval. Předními kopyty zahrabal ve vzduchu a pak spadl, jedna strana plavidla se přitom potopila pod hladinu. Nešťastné zdivočelé zvíře proskočilo zábradlím do vody a začalo plavat. Ostatní koně vyrazili za ním. Špinavá břevna bláta a vody kolem nich vířila a koně mířili ke břehu, fialové jiskřící postavě v ústí potoka se vyhnuli obloukem.

Vor plul dál, nezadržitelně tažen proudem. Když byl dvacet metrů daleko, Paula zakřičela: „Jsem vyšetřovatelka Paula Myo. Jste zatčeni, odhodte prosím zbraně do vody.“

„Vykuř si, děvko!“

„Ehm ehm,“ odkašlala si a masery opět začaly pálit. Ve vzduchu kolem Pauly se mihotaly fosforeskující jiskry v reakci na výstřely brokovnice. Pozvedla zbraň, nastavila výbušné náboje na maximum a vystřelila přímo na stan.

Ukázalo se, že se zcela mylila. Stan z vrstveného plastu je přesně jako balon; když ho výbušná kulka zasáhla, rozerval se na kusy v jediném zářivě fialovém záblesku. Poletující kousky smršťujícího se plastu zle zasáhly členy gangu, trhaly jim oblečení a drásaly odhalenou kůži. Křičeli však spíš šokem než bolestí, jejich zranění byla většinou povrchová. Paula střelila ochromovací pistolí nastavenou na maximum chlapa, který krmil onida. Vor teď byl pouhých patnáct metrů od ústí potoka. Muž se zamýšlel a v bezvědomí se zhroutil na palubu.

„Odhodte zbraně,“ řekla znovu. „Nebudu to opakovat.“

Zaváhali, pak začali jeden po druhém odhazovat zbraně do jezera.

Paula vypustila komdron a ten hned vystřelil do dvoukilometrové výšky. Odtud navázal spojení s titěrnou kybersférou a umožnil jí zavolat si. O dvacet minut později přistál u lesa luxusní tryskáč Farndalu, provázen mohutnou tlakovou vlnou, která zdvihla do vzduchu divoké víry trávy a listů. Greg Wise si pospíšil po schůdcích dolů a zíral na našťvané zajatce vedle Pauly a Dina.

„Co se stalo?“ zeptal se.

„Tohle jsou ti, co rozzuřili stádo. Vykradáním hrobů,“ řekla mu Paula. „Proto útočilo na osadníky. Onidi nevěděli, jak jinak dát průchod svému hněvu ze znesvěcení. Jakýkoli narušitel je pro ně cíl, nedokážou nás rozlišit. Ale už je konec.“

„Vykradání hrobů? Co je k čertu v onidském hrobu?“

Paula a Dino se na sebe podívali. Paula zvedla jeden z tuctu vaků, které zachránili z raftu. Greg si ho potěžkal, překvapeně se na Paulu podíval a váhavě ho otevřel. „Do prdele!“ vykřikl, když vytáhl valoun větší než jeho palec. „To je zlato.“

„Skutečné surové zlato,“ potvrdila Paula.

„Každé stádo používá jiný totem,“ řekl Dino. „Tohle stádo mělo tu smůlu, že sbíralo zlato. Pro ně to nic neznamená, prostě jen další kámen, pro nás...“

Paula mávla k obzoru, jemuž vévodil kajarský hřeben. „Celá oblast je bohatá na zlaté rudy a voda pak odplavuje valounky do nížiny. Celá oblast kolem jejich pohřebiště je protkaná potoky.“

Greg hleděl na valounek a vrtěl hlavou. „Takže oni prostě seberou první blyškovou věc?“

„Jo,“ kývl Dino.

„Chudáci,“ řekl Greg. „A to všechna stáda kolem hor používají zlato?“

„Všetchna ne,“ odvětil Dino. „A určitě ne těch pár v okolí. Ale pokud by převažovalo, používali by je.“

„Sakra. Zajímalo by mě, kolik tam té rudy je. To nám při geologickém průzkumu úplně uniklo. Ne že by předběžné satelitní skeny byly někdy nějak detailní.“

„Jsem si jistá, že to Farndale brzy napraví,“ řekla Paula. Vyprostila vak z Gregova sevření. „Mezitím to musíme držet pod pokličkou. Vezmu tuhle bandu s sebou do Paříže, žalobce je může obvinít z ohrožování usedlíků. Díky tomu mohou být drženi nějakou chvíli v izolaci.“

„Určitě,“ řekl Greg. „A je to v souladu i s mými instrukcemi. Takže stádo toho už nechá?“

„Vrátíme jim totemy,“ řekl Dino. „To by je mělo uspokojit.“

„Vrátíme?“ Greg se na pytle vylekaně podíval. „Chcete to dát zvířatům?“

„Jinak nezastavíme nájezdy na osadníky,“ řekla Paula.

„Nebude trvat dlouho a někdo další zase zjistí, co tam onidi vlastně mají,“ varoval je Greg. „Budeme tu mít zástupy zlatokopů. Přivezou si do hor těžkou techniku. Všetchno ostatní půjde stranou.“

„Promluvím s Wilsonem Kimem,“ slíbila Paula. „Uvidíme, na co přijdeme.“

„Je to na vás,“ řekl Greg.

„Přesně.“ *Aspoň zatím*, dodala v duchu. „Odvezte vězně do hlavního města; pak se vraťte pro mě. Už bych tu neměla být déle než den.“

*

Paula a Dino jeli po planině přímým směrem k údolí, kde žilo stádo, a nijak se nesnažili skrývat. Vedli tři koně z voru, naložené pytli se zlatem. Kolem koní poskakovalo sedm malých onidů vysvobozených z klecí.

„Vím, co to onidi mají,“ řekla Paula, když vjeli do lesa obklopujícího údolí. „Vím, jak spatřili vyzvědáčky a jak mohli vědět o sledovači.“

Dino se na ni poplašeně podíval. „Cože?“

„Vylučovací metoda. Navíc to mám taky.“ Zvedla ruku a její e-správce zapnul pletivo snímačů. Stříbrná vlákna Ootetování se třpytila v jasném slunci. „Vidí elektřinu. Pozemské včely umějí něco podobného, že?“

„Smysl pro magnetismus,“ řekl Dino. „Samozřejmě! Všechno to do sebe zapadá. Cítí železo, jako třeba valouny válející se kolem. Sakra, možná díky tomu taky vždycky najdou kořeny maraku. Hlízy mají vysoký obsah železa. No do háje!“ Vesele se šklebil.

Paula se usmívala celou cestu k otevřenému prostranství. Malí onidi začali nadšeně troubit. Už nějakou chvíli k nim mířili všichni dospělci z údolí.

„Prostě budeme pokračovat k pohřebišti,“ řekl Dino, zatímco se stádo hemžilo kolem koní. Tentokrát nesbírali kameny, ale stejně je obklopili pěkně rychle.

Když se dostali k mohylám u paty útesu, Dino slezl z koně, rozvázal všechny pytle a valouny se vysypaly na zem. Stádo se po nich vrhlo, rozebralo si je, každý pevně sevřel ten svůj a rozběhl se k otevřeným hrobům.

Paula žasla, protože nejbližší znesvěcené mohyly cupitavě minuli a místo nich si každý onid vybral pro svůj totem konkrétní hrob. „Vědí, do kterého hrobu který totem patří,“ hlesla.

„Jejich kmenová identita je pro ně vším,“ řekl Dino. „To jsme pozorovali od začátku.“

„Tenhle druh paměti musí něco znamenat. Jistě by teď už mohli být klasifikováni jako proto-inteligentní?“

„Možná.“

Nové umisťování totemů trvalo přes hodinu. „Taky mám teorii,“ řekl Dino, když už zbývalo jen pár valounků. Jeden zvedl a ve druhé ruce držel bleskavku. Ty byly před lety ve Společenství populární; umělé krystaly, které uměly uchovávat fotony a pak je náhodně uvolňovat elegantním jiskřením. Onid, který si přišel nárokovat valoun, tlumeně zatroubil a zíral na jemné jiskření. Natáhl se po bleskavce. Dino cetku stáhl a místo ní nabídl valoun. Onid se opět natáhl po bleskavce.

Dino v tom chvíli pokračoval a pořád mu bleskavku upíral, až nakonec upustil valoun onidovi k nohám a narovnal se s bleskavkou schovanou v kapse. To onida rozrušilo, ale nakonec sebral valoun a vystartoval najít hrob, do kterého patřil.

„Co to děláte?“ zeptala se Paula.

„Řekněme, že někdo ze stáda zemře. Co když nemůžou najít žádný totem?“ zeptal se Dino. „Koneckonců, prameny vody je odnášejí pryč. Nejsou pořád na jednom místě. Není žádná záruka.“

„A co má být?“ zeptala se Paula. „Prostě si počkají, až déšť přinese další várku.“

„Ne. Hroby a stádo jsou pro onidy vším. Myslím, že to dělají jinak.“

Poslední totemy byly zachráněny a odneseny do hrobů. „Sledujte toho, kterému jsem nabídl bleskavku,“ řekl Dino.

Paula ho viděla shrabávat zem zpátky do díry po mohyle. Když byl hotov, pelášil pod vysoký útes a zmizel v jedné z trhlín.

„Ach,“ řekla. „Dobrá úvaha, Dino, jsem ohromena. Můžeme z vás udělat vyšetřovatele.“

„Jo, za deset životů, až budu totálně znuděný vším ostatním.“

Pak se onid objevil znovu a držel nový valoun. Tenhle byl veliký. Onid ho musel držet oběma předními končetinami.

„No co vy víte,“ řekla Paula. „Našel jste opravdovou jeskyni pokladů. Díky Bohu, že se to nepovedlo tomu jezdeckému gangu. Vlastnili by teď Lydian a nejspíš i půlku kontinentu. Kolik myslíte, že tam toho je?“

„Dost,“ odpověděl Dino. Přispěchal k nim onid a Dino mu dal bleskavku výměnou za nový valoun, který byl velký jako půl pěsti. Vykouzlil další bleskavku. Onid běžel zpátky do trhliny.

Paula se naklonila a opřela si ruce o sedlo. „Kolik těch bleskavek vlastně máte?“

„Ne dost. Musím sem dostat bednu. Dáte mi na to čas? Prosím?“

„Dino...“ Odmíčela se, protože to, co říkal, jí k němu vůbec nesesedělo. Pak se jí zdálo, že zahlédla v jeho očích slzy. „Na co takové peníze potřebujete?“

„Co by se stalo, kdyby se do Země netrefil asteroid, který vyhladil dinosaury?“

„No...“

„Vyvinuly by se z nich jednou inteligentní bytosti? Byli by to oni, kteří by právě dobojovali válku s Hvězdoplavcem?“

„To je řečnická otázka, že jo?“

„Vlastně ne. Je to romantická otázka. Měli miliony let, aby se dopracovali k rozumu, a selhali. Oproti tomu my jsme tu v naší současné podobě nějakých třicet až padesát tisíc let, záleží, jak to berete, a vida, teď stojíme tady, dvě stě světelných let od Země. Ale pro onidy je to bod zlomu; Paulo, jsme pro ně tím, čím byl ten asteroid pro dinosaury.“

Vyběhl další onid s největším valounem, jaký kdy viděli. Dino se na něj smutně usmál a vyměnil cenný kov za další bleskavku. „A co takhle: Jsem nový Peter Minuit.“

„Kdo?“

„Peter Minuit, guvernér provincie Nové Holandsko. V roce 1626 koupil od kmenového svazu Wappingerů nějakou půdu, údajně za cetky a oblečení v hodnotě 60 guldenů. Byl to nejlepší obchod, jaký lidstvo kdy poznalo.“

„Ostrov Manhattan,“ řekla Paula.

„Správně.“

„Takže chcete koupit Kajarské hory.“

„A všechnu onidskou půdu, která je obklopuje. Koupit ji, pronajmout, jakoukoli dohodu vyrazím z Farndalu.“

„A co pak?“

„Ta banda na to taky přišla,“ řekl Dino. „Proto zajali mladé onidy. Všimněte si, hodnota onidů dalece přesahuje cenu nějaké rudy v těch horách. Vždyť se podívejte, jsou to chodící detektory kovu. A co je ještě lepší? Vědí, jak to využít. Aspoň tak bystře jako pozemský pes. A podle toho, co jsme dnes viděli, bych řekl, že jsou ještě chytřejší. Jsem si jistý, že můžu i odůvodněně prosadit udělení protointeligentního statutu.“

„To je dobré,“ řekla a snažila se, aby to znělo povzbudivě.

„Ne, kdepak. Jsou právě na křižovatce. Banda se chystala odebrat mláďata a šlechtit je, tak jako to lidé dělali se psy. Zaměřili by se na špatné rysy. Ti s nejsilnějším citem pro magnetismus by byli ceněni nade vše. Na rozdíl od těch inteligentních a hlavně těch, co by projevovali nezávislé chování. To by bylo to první, co by chov vymýtil. Rozumíte tomu? Pro lidi je ekonomicky výhodné ovlivňovat potenciál jiných druhů. Každá usedlost v divočině na každé nové planetě bude chtít svého onida: umí vše, co pes, s přidanou hodnotou vyhledávání jakýchkoli cenností ukrytých na pozemku. Efektivní netechnologický senzor, a díky rozmnožování jich lze mít za nulové náklady stále více.“

„Jste si jistý, že jsou protointeligentní?“

„Ne. A proto by to byl tak strašný zločin. Možná že nikdy neudělají ten krok k protostatutu, ale to nikdy nezjistíme, protože to se nestane dalších deset tisíc let. A o to jde, Paulo. Nikdy toho nedosáhnou, když se budou *sráči*, jako byla tahle banda, šířit po kontinentě a okrádat stáda. Ani náhodou. Musím to zastavit, Paulo. Musím ochránit jejich jedinou křehkou šanci na přirozený vývoj.“

„Tím, že koupíte Kajaru? Co uděláte, ustavíte nějaký protektorát?“

„Ano. Původní Američany vyhodili z Manhattanu pryč. Já udělám opak. Tohle bude Manhattan naruby. Zajistím jim tady bezpečí. Bude to enkláva, kde si evoluce bude moct jít svou cestou, bez jakéhokoli zasahování.“

Paula se dívala na stádo. Onidi se právě rozcházeli od pohřebiště, tedy kromě pěti nebo šesti vytrvalců, kteří viseli na Dinovi a doufali, že dostanou další cetky. Připadalo jí to jako chytrá věc. „To zní velmi ušlechtilé.“ Stejně tak se to zamlouvalo jejímu instinktivnímu smyslu pro pořádek.

„Pomůžete mi?“

„Ano. Promluvím s Wilsonem. Minimálně vám můžu koupit čas, abyste se mohl vrátit a vyměnit cetky za zlato. A můžu podpořit jakýkoli návrh na změnu onidského statutu na protointeligentní.“

„Děkuji. To je dobrý začátek.“

„Velmi dlouhé cesty,“ varovala ho Paula. „Doufám, že víte, co děláte. Tohle nebude jednoduché.“

„Změna je vždycky těžká. A proto stojí za to.“

Sága Společenství

PANDOŘINA HVĚZDA

Bariéra
Invaze

JIDÁŠ ZBAVENÝ POUT

Pronásledování
Poslední hlídka

PRÁZDNOTA

Sny
Čas
Evoluce

V nakladatelství [Planeta9](#) již vyšlo:

Peter F. Hamilton: Okno do času (2017)
Peter F. Hamilton: Pandořina hvězda Bariéra (2018)
Iain M. Banks: Pomysli na Fléba (2018)
Peter F. Hamilton: Pandořina hvězda Invaze (2019)
Adrian Tchaikovsky: Ocelová šlechta (2019)
Tom Sweterlitsch: Terminus (2019)
Peter F. Hamilton: Jidáš zbavený pout Pronásledování (2019)
Iain M. Banks: Hráč (2019)
Adrian Tchaikovsky: Psí vojáci (2020)
James L. Cambias: Jejich moře (2020)
Peter F. Hamilton: Jidáš zbavený pout Poslední hlídka (2020)
Adrian Tchaikovsky: Klec duší (2020)
Alistair Rennie: Chmurný Válečník (2021)
Peter F. Hamilton: Prázdnota Sny (2021)

Peter F. Hamilton: Hlasování nohama (e-book, 2019)

Připravujeme:

Čchen Čchiou-fan: Silikonový ostrov
Iain M. Banks: K čemu jsou zbraně
Kim Stanley Robinson: Šaman
Steven Erikson: Měsíční zahrady
Steven Erikson: Dům mrtvých
Iain M. Banks: Extrém
Peter F. Hamilton: Prázdnota Čas
Steven Erikson: Bůh nedbá

PETER F.
HAMILTON

**VYDALO NAKLADATELSTVÍ
PLANETA9**

ČCHEN
ČCHIOU-FAN

SILIKONOVÝ
OSTROV

VYDALO NAKLADATELSTVÍ
PLANETA

Peter F. Hamilton
Manhattan naruby

Anglický originál *Manhattan in Reverse*
vydalo ve sbírce *Manhattan in Reverse* nakladatelství
MacMillan v Londýně v roce 2011
Přeložil Martin Královec
Korektura Milan Pohl
Sazba Veronika Marhounová
Obálka

V roce 2021 vydalo nakladatelství
Martin Královec - Planeta9
Za Hládkovem 22, 169 00, Praha
Vydání první

planeta9.cz
facebook.com/planeta9.cz